

Ngay trong giỗ đầu của Diệp mà biệt phủ nhà họ Hồ lại gặp những hiện tượng lạ. Là con bướm trắng bay vút vờn như bóng ma đuổi mãi không đi. Là ông Hoàng làm vỡ chai rượu mà lẽ ra người ta vô cùng kiêng kỵ sự đổ vỡ trong những dịp thế này. Cả đám người còn nhìn thấy Diệp mặc bộ đồ đen từ bên ngoài đi vào, ai ai cũng sợ hãi, thất kinh như nhìn thấy oan hồn bất tán. Chẳng lẽ là người con dâu □hết oan quay về, không thể nào còn sống, chắc chắn không thể nào sống được. gương mặt người nào người nấy biến sắc không hề để ý đến khách khứa mà chỉ chăm chăm nhìn cô gái trước mặt.

Quỳnh nhìn đám người, sự hoảng loạn chẳng còn che giấu nổi nữa, nhất là con Hiền, nó vừa sinh con xong, nay chứng kiến cảnh này thì vô cùng sợ hãi. Nó! Chính là nó! Là người mà Quỳnh căm thù nhất, là người mà cô muốn đày xuống địa ngục nhất. Đám người kia có ác cũng không dám tự tay đoạt mạng mẹ cô, đày em gái cô vào chỗ □hết, nhưng con Hiền lại dùng con tốt thí mạng, sẵn sàng bức □hết người nuôi nó hai mươi mấy năm nay, người chị em thân thiết sống cùng nó. Phản bội đã là gì? Đồi bèn tay nó nhúng cả máu của những người thân, ruột thịt của Quỳnh. Nó là thứ người vong ơn, bội nghĩa, là loại lấy oán báo ân. Con người ta có ác độc thì ít ra cũng còn chút lương tâm, nhưng con Hiền là loại tàn độc, sống cùng nhau mà chỉ mang nỗi oán hận cực độ, đến giờ vẫn chẳng mảy may day dứt. Khi vào đến bên trong, Quỳnh cũng thấy đám người run lên, cô lạnh lẽo tiến lại cất giọng nói:

- Dạ! Thưa hai bác, hôm nay ba con có chút việc bận nên con thay mặt Viễn Đông đến thắp nén nhang cho con dâu hai bác.

Khi Quỳnh nói xong, đám người vẫn chưa bớt hoảng loạn, thế nhưng dường như đã dần nhận ra cô gái này không phải Diệp. Nhất là lúc nhìn kỹ, cô gái này mang nhiều nét sắc sảo hơn, nốt ruồi trên dòng lệ cũng nhìn thấy rõ hơn. Và lại khi cô gái cất tiếng, là một giọng miền Nam mang chút thanh cao chứ không phải thứ giọng trầm ấm chuẩn tiếng Bắc của Diệp. Ông Hoàng nhìn Quỳnh, lại nhìn đống hương vãi trên mặt đất lúng túng hỏi lại:

- Cháu... cháu là ai cơ?

- Dạ cháu là con gái của ba Đông, chủ tịch tập đoàn Viễn Đông. Ba cháu có chút việc nên đến sau một chút. Ba có nhờ cháu vào thắp nén hương trước giúp ba.

Đám người nghe xong mới thở phào một hơi. Trên đời này không ngờ lại có người giống người đến vậy, ban nãy thoát nhìn ngược ánh sáng quả thực là giống Diệp vô cùng. Thế nhưng dù người có thể giống người nhưng giọng nói, cử chỉ, những đặc điểm riêng không thể nào mà giống nhau được. Nói rồi Quỳnh đi về phía bàn thờ, khi nhìn thấy di ảnh của Diệp trên đó cô suýt không kìm được mà rơi nước mắt. Rốt cuộc em gái cô ở đâu? Còn sống hay không? Cô cố nén lại thương đau quay về phía đám người vẫn đang nhìn mình chăm chăm tỏ vẻ nói:

- Con dâu bác này nhìn giống cháu quá bác ha.

Câu nói này của Quỳnh nếu ở một dịp đám giỗ khác có lẽ sẽ bị cho là đại đột, chẳng ai nói mình giống với người đã □hếf, nhưng ở hoàn cảnh này lại khiến đám người kia càng chắc chắn cô không phải Diệp. Bà Hà len lén nhìn Quỳnh đánh giá, cô ta quả thực giống đứa con dâu của bà, nhưng khí chất thì ăn đứt. Vả lại người ta là thiên kim tiểu thư của Viễn Đông, đâu phải loại tầm thường. Ai mà chẳng biết Viễn Đông nổi lên trong miền Nam suốt bao nhiêu năm nay rồi. Nghe đâu ông Đông có một cô con gái nhưng ông Đông vô cùng kín tiếng chưa bao giờ tiết lộ hình ảnh con gái mình còn nghe khi vừa ra đời vợ của ông Đông băng huyết mà □hếf, đối với cô con gái này ông Đông hết mực yêu thương, chiều chuộng, hai mươi mấy năm ông vừa làm cha, vừa làm mẹ nuôi cô khôn lớn.

Nhân nhìn Quỳnh không rời mắt, hắn tuy độc ác nhưng năm xưa quả thực hắn yêu Diệp vì mê mị nhan sắc của cô. Nay gặp một người có nét nhang nhác giống Diệp, thậm chí còn xinh đẹp hơn, lại có một xuất thân cao sang, hắn ta không khỏi mê mẩn. Chỉ có điều hình như hắn nghe mang máng cô gái này lại là bạn gái của em họ hắn, hắn đứng bên cạnh Hiền nhưng gương mặt lộ rõ sự tiếc nuối. Con Hiền cũng không rời mắt khỏi Quỳnh, năm xưa hai cha con nó không hề được nghe bà Quyết kể lại Diệp có người chị em song sinh. Năm đó bà Quyết chỉ nói rằng cha của Diệp và một người chị bị truy sát mà □hếf. Vì còn lập cả bàn thờ để thờ nên nó vào lão Quyết có mơ cũng không nghĩ ra người đứng trước mặt lại là chị em song sinh thất lạc của Diệp còn sống. Vả lại Diệp và Quỳnh là hai chị em song sinh khác trứng, có mang nét nhang nhác như nhau vẫn không giống nhau hoàn toàn như các cặp song sinh cùng trứng, người ở Nam, người lại ở Bắc, chẳng có mối liên hệ nào để người ngoài có thể nghĩ được ra. Với con Hiền, tất nhiên nó không có chút thiện cảm nào, bởi gương mặt Quỳnh giống Diệp. Nó sợ nhìn gương mặt ấy sẽ khiến Nhân nhớ lại người vợ đã khuất, nó sợ hắn ta sẽ không quên được Diệp khi hằng ngày nhìn thấy một người giống như vậy ở cạnh.

Sau khi thắp xong nén hương Quỳnh cũng đi ra ngoài để cho đám người bên trong dọn lại đồng đồ nát, đúng là có tật giật, mới chút thôi đã hoảng sợ thế này. Quỳnh hơi cong môi, nhìn ra biệt phủ, bầu không khí ở biệt phủ trong lành hơn trên Hà Nội và Thành Phố Hồ Chí Minh. Thế nhưng Quỳnh chẳng cảm nhận được cái dư vị trong lành ấy chỉ thấy mùi tanh tưởi không sao có thể gột rửa được. Khi ra đến bên ngoài, vốn định ngồi xuống hàng ghế cho khách để chờ chú Đông nhưng đôi chân Quỳnh đã khựng lại. Cả người cô như có luồng điện chạy qua, đứng như trời trồng.

Ngàn vạn lần Quỳnh không dám tin, không thể tin rằng cô lại gặp người ấy ở đây. Người suốt sáu năm nay cô đã tưởng hoàn toàn biến mất như hạt cát trên sa mạc, một chút thông tin cũng hoàn toàn bật vô âm tín. Cô lạnh người, cố trấn an mình rằng có lẽ anh cũng chỉ là một vị khách ở đây thôi, không sao cả, hai người vốn dĩ đã bị khoảng cách sáu năm làm cho mờ nhạt, giờ đây cô và anh chỉ là hai người dung, thậm chí chắc gì anh đã nhớ ra cô là ai nên cô nhanh chóng lấy lại bình thản đi xuống dưới. Có điều vừa bước chân xuống Quỳnh đã thấy

chú Đông đông từ bên ngoài bước vào. Chú Đông theo thông lệ vẫn thắp lên bàn thờ của Diệp một nén hương rồi mới đi ra ngoài. Do Viễn Đông đang tìm thị trường dưới này nên có vài người đã quen biết với chú Đông, chú Đông sau một hồi bắt tay chào hỏi thì quay về phía Quỳnh nói:

- Đây là con gái tôi, cũng là người yêu cậu Vũ đây. Hai đứa yêu nhau cũng kha khá lâu rồi, nhưng cậu Vũ muốn chờ qua năm cho đám giỗ chị dâu thì hai đứa mới làm đám cưới. Quỳnh, lại đây con.

Vốn dĩ ban nãy chỉ nghĩ rằng gặp lại Vũ ở đây là trùng hợp, vốn dĩ trấn an mình rằng Vũ cũng giống chú Đông, là đối tác làm ăn gì đó của Hoàng Hà. Thế nhưng khi nghe chú Đông giới thiệu Quỳnh vô cùng sững sốt. Trên đời này chẳng lẽ lại có sự trùng hợp đến, sáu năm trước, tình yêu của hai người đã bị chính cô xé nát. Cô biết Vũ rất hận cô, vốn nghĩ rằng đời này, kiếp này sẽ chẳng bao giờ gặp lại không ngờ cuối cùng lại gặp ở một hoàn cảnh trở trêu như vậy. Người mà chú Đông nhắc đến là Vũ? Có đến thế cô cũng không dám tin! Cô đã từng tìm hiểu về nhà họ Hồ, nhưng người cháu họ mà chú Đông nói đến, người mà đồng ý kết hôn với cô để cô có thể bước chân vào biệt phủ chẳng ai nghi ngờ cô lại chưa từng tìm hiểu. Thấy Quỳnh đứng ngây người, chú Đông liền gọi thêm câu nữa rồi lên tiếng giải thích:

- Chắc con bé còn xấu hổ. Quỳnh, lại đây con.

Quỳnh nuốt nước bọt từ từ bước ra bàn, cúi xuống chào hỏi. Thế nhưng cô tuyệt nhiên không dám nhìn thẳng vào mắt Vũ. Trên đời này, điều khổ sở, bất hạnh gì cô cũng đã trải qua, chỉ có điều đối diện với anh, dù là gần sáu năm gặp lại cô vẫn không sao đủ can đảm. Mấy người đối tác vừa uống trà vừa nói:

- Đúng là trời sinh một cặp, trai tài, gái sắc. Cậu Vũ tuổi trẻ tài cao, là nhân tài hiếm có nên con mắt lựa chọn bạn đời cũng sắc bén thật.

Quỳnh ngồi cạnh chú Đông, trước kia không phải cô chưa từng đi gặp đối tác cùng chú. Thậm chí vài lần để có được hợp đồng cô đã xin chú để mình tự học hỏi. Có điều đây là lần đầu cô cảm thấy ngọt ngào, bức bách đến vậy. Ngồi một lúc cô khéo léo đứng lên, xin phép được đi ra ngoài ngắm nhìn biệt phủ một lúc.

Khi ra đến bờ ao phía sau phủ, cô ngồi xuống lặng nhìn khắp xung quanh. Nơi đây em gái cô từng sống, cũng là nơi Vũ lớn lên. Đúng là trên đời này điều gì cũng có thể xảy ra, cô không biết đây gọi là duyên phận hay là oan gia ngõ hẹp.

- Không ngờ đúng không?

Tiếng Vũ cất lên phía sau khiến Quỳnh có chút giật mình. Cô quay lại nhìn anh, vẻ mặt hồ hững xen lẫn chút châm biếm. Sau nhiều năm anh không còn như trước kia, cô cũng khác rất nhiều. Thế nhưng dù trên đời có chuyện gì xảy ra, cô vĩnh viễn không bao giờ quên được dáng vẻ của Vũ năm ấy trước khi rời đi. Đôi mắt anh đỏ ngầu, cả người anh ướt đầm mưa, không biết trên gương mặt anh là mưa hay nước mắt, lần đầu tiên cô thấy anh thương như vậy, anh mặc kệ mưa to, gió lớn giọng nói mang một nỗi đau xen lẫn cả sự hận thù:

- Đời này cô nợ tôi. Tốt nhất cô hãy rút xa khỏi cuộc đời tôi đừng để tôi phải gặp lại cô. Nếu không nhất định tôi sẽ khiến cô sống không bằng thế.

Không ngờ... quả là không ngờ thật. Cô cố rặn ra nụ cười đáp:

- Đúng là không ngờ thật. Lâu rồi không gặp.

- Lâu rồi không gặp? - Vũ mĩa mai hỏi lại. Nhưng anh cũng không đợi cô đáp mà nói tiếp -

chắc cô cũng không nghĩ người sắp kết hôn với cô là tôi đâu nhỉ? Còn hơn tháng nữa thôi, vẫn còn thời gian để cô hối hận đấy, cô có cần suy nghĩ lại không?

Quỳnh lúc này mới ngược lên nhìn Vũ. Hối hận? Cô còn gì để hối hận chứ? Cũng tốt thôi, đằng nào cũng phải lấy, lấy ai cũng thế cả thà rằng lấy Vũ cho rồi, ít ra lấy anh còn có thể trả thù, vậy có sao cô phải từ chối. Nghĩ vậy cô liền trả lời:

- Không cần.

- Được. Đây là tôi cho cô cơ hội nhưng cô vẫn cố chấp. Những gì hôm nay cô chọn đều là tự nguyện, không phải tôi ép cô. Thế nên nếu cô sống không bằng [hết cũng đừng bao giờ mở mồm ra than thở! Cô từng làm gì với tôi tôi sẽ trả lại y như thế.

Quỳnh biết Vũ hận cô, nhưng anh đối với cô chỉ như cỏ rác, không thêm bận tâm, sáu năm nay anh đã sớm muốn quên quá khứ. Chuyện kết hôn này do cô muốn, là do cô cam tâm tình nguyện dẫu biết anh sẽ dày vò, dày đoạ cô nhưng cô không thể làm khác. Chỉ có anh mới giúp được cô, vả lại suốt sáu năm qua, nỗi đau ám ảnh khôn nguôi cũng khiến cô hiểu rằng cả đời này cô chẳng thể yêu bất cứ người đàn ông nào khác, vậy thì cô chấp nhận lấy anh. Thà bị anh dày đoạ, dày vò còn hơn để một gã đàn ông khác làm như vậy. Vũ thấy cô không đáp, gương mặt anh thoáng chốc trở nên lạnh như băng, Quỳnh không hiểu anh nghĩ gì, chỉ đoán anh đang cho rằng cô là con đàn bà tàn nhẫn, sáu năm trước cũng vậy, sáu năm sau cũng vậy. Vũ không nói thêm câu nào nữa anh từ từ lùi chân lại, rời khỏi ao để Quỳnh một mình ở đó. Cô không biết, khi Vũ vừa rời đi cũng có một ánh mắt đang dõi theo mình, một ánh mắt tò mò nhưng sắc lạnh... không phải của con Hiền, cũng chẳng phải của đám người đang làm lễ...

Sau khi từ biệt phủ trở về, chú Đông nhận thấy Quỳnh có chút khác thường. Chú thử gắng hỏi nhưng Quỳnh chỉ nói rằng cô hơi mệt. Cô không muốn chú Đông phải bận tâm những chuyện của mình. Hôm nay đến nơi này, gặp lại Vũ, tuy có ảnh hưởng đến tâm trạng của cô một chút nhưng càng khiến cô quyết tâm vào biệt phủ ấy.

Chú Đông đưa Quỳnh về khách sạn gần đó còn chú thì trở lại Hà Nội có chút việc gấp. Quỳnh tắm xong, trong người cũng có chút khoan khoái, dễ chịu hơn. Ra đến giường vốn định nằm xuống cô lại nhận được điện thoại của anh Phan. Anh Phan là người của chú Đông, theo chú Đông đã rất lâu lại là người miền Bắc nên được chú Đông cử đi ra khu vực này để giúp Quỳnh. Đầu dây bên kia cất giọng ồm ồm:

- Cha con Hồng đang ốm nặng, tôi làm theo lời cô cho người tiếp cận, cũng đã đưa cho mẹ nó chút ít tiền lo thuốc men. Tạm thời chắc chưa thể mua chuộc nó ngay được, nhưng nghe đâu mẹ nó nói mấy tháng nay nó cũng ít gửi tiền về, có thể nó có bạn trai trên đó cũng nên.

Con Hồng vốn không hề mồ côi. Nó là đứa có đầy đủ cha mẹ, thế nhưng năm ấy lão Thắng đã thay cho nó một thân phận mới. Để có tiền nuôi em, có tiền được đi học nó chấp nhận nghe lời lão Thắng đến ở nhà Diệp. Năm ấy nó mới chỉ mười bốn tuổi đến giờ đã hơn hai

mười tuổi. Quỳnh hận con Hiền chín mười thì cô cũng hận con Hồng đến bảy tám. Diệp coi nó như em út trong nhà nhưng nó lại vì tiền mà nhẫn tâm hại Diệp. Tuy hận con Hồng, nhưng Quỳnh hiểu cô phải mua chuộc được nó trước đã. Nó ở gần con Hiền nhất, chỉ có nó mới có thể moi thêm thông tin từ con Hiền. Với loại người vì tiền có thể làm tất cả như con Hồng thì cũng chỉ có thể dùng số tiền lớn hơn để kéo nó về một phe. Cô đáp lại lời anh Phan:

- Cứ tiếp tục tiếp cận gia đình nó, ngoài ra theo dõi xem nó thật sự có bạn trai hay không. Nếu nó có bạn trai, bắt thóp nó sẽ đơn giản hơn nhiều.

- Vâng ạ. Cô còn muốn sai bảo thêm gì không?

- Chuyện tôi bảo anh tìm cho tôi một người chị em thân thiết hoặc người bạn của con Giang mà có điểm yếu dễ bẻ sai bảo thì sao rồi?

- Tôi đã tìm được rồi, con Giang có một người bạn rất thân. Đúng như cô mong muốn, cô ta mê đồ đen, nướng rất nhiều tiền vào lô đề, cờ bạc. Vài ngày trước cô ta còn bị người ta đến siết nợ.

- Tốt. Cho cô ta ít tiền trả nợ, sau đó lại để cô ta bị siết nợ rồi trả giúp thêm một phần. Tiếp theo làm thế nào thì làm anh nói với cô ta thuyết phục con Giang sinh cho ông Hoàng một đứa con. Được thì gắn máy ghi âm giúp tôi càng tốt. Tôi tin ở anh.

- Vâng! Tôi hiểu rồi.

Sau khi tắt máy, Quỳnh nhìn ra bầu trời u ám ngoài kia. Trong thế giới này làm người tốt vô cùng khổ, mẹ cô, em cô là ví dụ điển hình nhất. Trong suốt một năm nay điều tra cô biết ông Hoàng đã từng cặp kè với rất nhiều người, thế nhưng ông ta vô cùng kín tiếng nên bà Hà không hay biết gì. Cả một gia đình dột từ nóc, cô chỉ thuận nước đẩy thuyền mà thôi. Cái gì mà đàn ông năm thê bảy th[ế] là bình thường, cô muốn bà Hà nếm thử cảm giác mà Diệp từng phải nếm. Loại người ham tiền tài, địa vị nhưng ngu xuẩn như con Giang, mẹ Xuân là những người mà Quỳnh muốn nhắm đến trước. Có điều không phải cô tiêu diệt chúng, mà để chúng tự quay lại diệt lẫn nhau.

Sau đám giỗ năm đầu của Diệp cả nhà họ Hồ vẫn chưa hết xôn xao vì sự xuất hiện của Quỳnh. Ban đầu là sự giống nhau với cô con dâu đã mất, sau là bởi chủ tịch tập đoàn Viễn Đông và Vũ nói chuyện với ông Hoàng về việc tổ chức đám cưới cho thiên kim tiểu thư Viễn Đông với cháu trai ông Hoàng. Sẩy cha còn chú, sẩy mẹ [ú] di với chuyện trọng đại thế này tất nhiên ông Hoàng phải đứng ra lo hôn sự cho cậu Vũ. Bà Hà cứ lăm bắm đi lăm bắm lại có sao cái thằng ranh con ấy lại tốt số đến thế. Bà ta tất nhiên không muốn Vũ lấy một người có gia thế tốt hơn vợ của con trai bà ta. Máu ghen ăn, tức ở ngấm vào máu khiến bà ta chỉ muốn con trai bà ta là nhất. Thế nhưng bà ta làm gì có tư cách mà ngăn cản, nhất là khi Vũ tự bỏ tiền ra lo cho đám cưới của mình, ông Hoàng chỉ đứng ra đại diện mời mọc mà thôi.

Bàn bạc đám cưới cho Vũ xong Nhân cũng thưa chuyện với ông bà Hoàng Hà xin cho mẹ con con Hiền về đây sống. Tất nhiên bà Hà làm gì đồng ý, bà ta nhìn Nhân gắt gỏng:

- Con Diệp [hế] mới có hơn năm, giờ đem mẹ con nó về đây khác gì bôi tro trát trấu vào cái nhà này. Cứ để nó ở bên chung cư ấy, đợi hai ba năm nữa mọi chuyện nguôi dần đi rồi tính. Như con Linh, chồng nó [hế] năm năm nay rồi nó vẫn ở vậy thờ, người ta nhìn vào khen nức nức khen nở, mà mày vợ [hế] có hơn năm đã định rước người khác về người ta lại nói cho.

Con Hiền nghe bà Hà nói tất nhiên không vui lắm. [hế] cũng [hế] rồi, biệt phủ lại kín như vậy hà có gì không cho mẹ con nó về? Đợi? Ai đợi được vài ba năm nhưng nó không đợi được. Trong vài ba năm ấy có chuyện gì xảy ra nó đâu biết được? Lại còn so sánh nó với vợ Linh, giống nhau sao? Chẳng phải vợ ta thờ chồng là để được sống trong biệt phủ giàu có, được ăn sung mặc sướng chứ yêu thương gì người chồng đã khuất. Nghĩ là nghĩ vậy thôi nhưng con Hiền không dám nói ra, có điều giờ lão Thắng đã mang mẹ Xuân về ở, sống chung với bố

nhí của lão con Hiền không thoải mái, hưởng hồ mụ ta còn để con rồi, bao nhiêu con người ở chung trong một mái nhà mâu thuẫn và phức tạp vô cùng. Nhân nghe bà Hà nói thì cảm thấy ầm ức thay nhân tình đáp lại:

- Đã hơn một năm rồi, vả lại thằng bé con ở bên ngoài cũng không an toàn. Về đây Hiền cũng không ra khỏi nhà, cô ấy ở nhà trông con một thời gian là được chứ gì.
- Tao bảo không được là không được.
- Con quyết định rồi, đợi thằng Vũ cưới xong con sẽ đưa mẹ con cô ấy về. Nếu không con sẽ ra ngoài ở cùng cô ấy.

Bà Hà nhìn Nhân tức giận, thằng con trai ngu xuẩn chỉ biết nghĩ ngắn mà không nghĩ dài ra. Nhưng nhà còn mỗi thằng con trai, con Bích thì lâu lâu mới về bà cũng không thể để hẳn ra ngoài sống. Con Giang nhìn Nhân bên con Hiền, nó càng chắc chắn rằng nó sẽ chẳng có bất cứ cơ hội nào ở cạnh hẳn cả. Vả lại suốt hơn một năm nay kể từ ngày mợ Diệp còn sống nó đã dần nhận ra con Hiền so với bà Hà còn độc ác, tàn nhẫn hơn rất nhiều. Nghĩ đến cảnh dàn dựng khiến mợ Diệp sẩy thai, còn nghe lén được chuyện Hiền nói với bà Xuân nó rung mình ớn lạnh. Mấy cái chiêu trò tầm thường của nó làm sao đâu được lại với Hiền. Thế nên tốt nhất nó đừng mơ mộng gì đến người đàn ông của người đàn bà đó. Cô ta có thể di  hết nó như di  hết một con kiến. Chuyện này nó đem tâm sự với con Thanh, người bạn thân thiết chí cốt với nó. Con Thanh nghe con Giang nói xong thì cười đáp:

- Mày đúng là con hâm, đến giờ mà con tơ tưởng đến cậu Nhân được. Mày thử đụng đến cái móng chân của cậu ta có khi đã bị cô Hiền xé ra trăm mảnh. Người như vậy tốt nhất đừng bao giờ nghĩ đến, cậu ta cũng đích bao giờ bảo vệ nổi mày đâu.

Con Giang nghe con Thanh nói vậy thì than thở:

- Vậy là số tao mãi làm con ở vậy thôi. Cậu Vũ thì không với được tới, cậu Nhân thì không đụng được tới, cậu Tuấn thì  hết bà rồi. Cứ tưởng mợ Diệp  hết thì tao có cơ hội chứ.

Những lời này con Thanh nghe m n cả lỗ tai. Ngay từ khi bước chân về biệt phủ con Giang đã tham vọng được lên làm mợ, thế nhưng năm lần bảy lượt đều thất bại. Nó đã cố gắng thế nào, cố gắng ra sao con Thành rất rõ. Con Thanh nhìn nó bình thản đáp:

- Ui dào. Thì lấy một người bình thường làm ăn chân chất là được. Mày biết anh Tình làm thợ xây ở quê mình không, hay tao mối mày cho anh ấy nh .

Con Giang nghe xong thì bĩu môi, nó xinh đẹp, ngon nghề thế này mà con Thanh giới thiệu cho anh Tình thợ xây. Nghĩ cảnh phải về sống chung với người đàn ông toàn đất cát, bụi b m nó đã không sao chịu được. Nó lắc đầu ngu ng ngu ng:

- Không, mày nghĩ sao tao lại lấy anh ta được. Tao không muốn sống cuộc đời lam lũ vất vả đâu, rồi tay này đi bốc đất bốc cát ai mà chịu được.

Con Thanh tỏ ra tiếc nuối:

- Ủ. Kể cũng đúng, mày đẹp gái thế này chỉ hợp với cuộc sống ở phố thôi, về quê chăn trâu, cắt cỏ rồi lấy anh Tình cũng phí một đời. Giờ người ta thoát ly khỏi quê không được mình lại về quê có mà bằng chôn vùi thanh xuân.

- Thế mới chán chứ lại.

Con Thanh nhìn con Giang chăm chăm một lúc rồi nói tiếp:

- Mà này nếu mày xác định khó mà làm mợ được... sao không nghĩ đến chuyện làm bà luôn cho nó sướng.

Con Giang nghe con Thanh nói chưa hiểu gì liền chau mày hỏi lại:

- Mày nói gì tao không hiểu?

- Thì nhé, trong biệt phủ ấy, cậu Vũ thì từ xưa đến nay không ưa mày, cậu ta cũng là dạng người khó tiếp cận thì thôi bỏ qua. Cậu Nhân thì chỉ có cô Hiền thôi, cô Hiền lại ác như vậy chắc mày cũng không dám đụng... vậy trong nhà còn ai chứ... đàn ông chẳng phải con ông Hoàng sao? Kể ra ông ấy còn phong độ, đẹp trai như vậy cũng xứng để mày hi sinh đấy chứ.

- Mày điên à? Nghĩ sao bảo tao... với ông Hoàng - con Giang giãy nảy lên - bà biết bà đập tao [hết.

- Để tao phân tích cho nghe này, mày thấy cái bọn su gơ bây bi bây giờ không, nó toàn cặp với mấy ông già u50, u60 đấy thôi. Mà tính ra ông Hoàng trông chỉ như anh cậu Nhân chứ có già hơn là mấy. Ông còn phong độ hơn ấy chứ. Tao nghe nói ông Hoàng trước cũng toàn cặp với mấy em mười chín, hai mươi ở sân Golf thôi, trẻ hơn mày cũng nên. Cậu Nhân không bảo vệ được mày vì cậu ta có cái đích gì đâu, nhưng ông Hoàng là chủ công ty, chủ cái biệt phủ ấy sao lại không bảo vệ được mày? Nhà ông Hoàng lại neo người, cái thời ấy lẽ ra phải sinh năm sáu người con mà bà Hà đẻ được có ba, cậu Tuấn đoán mệnh [hết. Tài sản đất đai nhiều như vậy chia cho cô Bích với cậu Nhân cũng chả hết được. Mày mà có được đứa con với ông Hoàng đổ ai dám đụng vào mày, mà có được con trai nữa càng ngon, kiểu gì chả được chia cho mấy phần đất cát. Sau này ông Hoàng có [hết mày cũng có mấy khoản tiền, tha hồ mà sống cả đời không phải lo lắng gì.

- Không được đâu. Tao không dám đâu.

- Mày không dám thì để con khác nó xoi. Xã hội giờ thiếu gì con sinh viên có học sẵn sàng lao vào ông Hoàng. Mày có là đích gì đâu, có tí nhan sắc thôi mà làm cao. Muốn đại gia mà đại gia trẻ thì chỉ có trong mơ thôi con ạ, không bao giờ đến lượt mày đâu. Mày đọc mấy vụ ca sĩ giết chồng người ta không? Ca sĩ mới có hai mươi hai một tuổi đầu mà cặp với đại gia U60 kia kìa. Đây là tao thấy thế nào tao chỉ cho mày thế thôi. Giờ muốn sống ở phố, không muốn lam lũ vất vả thì phải biết lựa chọn giữa được và mất. Hoặc là để cho ông Hoàng đưa con rồi mày sống như bà hoàng, hoặc là về quê lấy mấy người như anh Tình.

Con Giang ngược mắt lên nhìn con Thanh, lấy anh Tình... không bao giờ nó chấp nhận. Thực ra ông Hoàng cũng phong độ thật, ông năm mươi mấy tuổi nhưng nhìn chỉ độ bốn mươi là căng. Lời con Thanh khiến con Giang có chút dao động. Thế nhưng nó vẫn lắc đầu đáp:

- Nhưng tao sợ bà Hà lắm. Bà ta trông thế thôi chứ thâm độc bỏ mẹ ra.
 - Thâm độc cũng không bằng cô Hiền đâu. Vả lại mày có con với ông Hoàng, mày cứ làm bù lu bù loa lên bà ta đỡ dám đụng vào mày. Cả làng cả tổng biết mày có con với ông Hoàng, mày cứ dăm ba hôm lại nói bà ta định hại mẹ con mày, bà ta mà đụng vào khác gì thừa nhận bà ta là người hại mày thật. Ông Hoàng làm to như vậy, máu mủ ruột già kiểu gì cũng phải bảo vệ, mày không phải lo bò trắng răng. Đằng nào cũng sống, tội gì không sống sung sướng, ăn trắng mặc trơn, tiền nong không phải nghĩ? Cặp với ông Hoàng còn tốt chán, tao giờ muốn kiếm lão bảy tám mười tuổi cặp cũng khó đây.

Con Thanh càng nói càng hợp lý. Kể ra không phải con Giang thì ông Hoàng cũng kiếm mấy con sinh viên ngon lành cảnh đào. Đại gia như ông Hoàng ném cho cọc tiền khối con xin [hết] ấy chứ. Con Giang lúc này đã dần bị con Thanh thuyết phục, loại người tham vọng như nó chỉ cần nghe đến tiền đã sáng mắt cả ra. Giờ cho nó ra đường kiếm đại gia có mút mùa mới kiếm được. Nó ngược lên nhìn con Thanh lúng túng hỏi:

- Nhưng... nhưng bà Hà ở nhà làm sao mà câu được ông Hoàng chứ?
- Mày ngu thế, phải lựa lúc bà ấy không ở nhà mà hành động chứ. Mày xem [ông] [ông] [ông] mày to, chân cũng dài, mua mấy bộ sexy mặc có thấy ông Hoàng sống lại cũng không chịu nổi nữa là ông Hoàng. Mà mày trước mưu mô với mợ Diệp ra làm sao giờ không biết cách áp dụng với ông Hoàng à? Cùng lắm mua tý thuốc kích dục mơi mơi thì... ông chỉ có gục thôi.
- Nhưng tao vẫn cần cần chỗ bà Hà... bà ấy... biết chỉ có giết tao thôi!
- Gớm nữa, giờ mày ngủ với ông Hoàng, mày cứ quay vi đề ô cờ lúp vào. Xong rồi mày lấy cái đó dọa ngược lại ông ta, đến khi có con thì mày chả sợ gì. Bà Hà mà định xoi tái mày mày cứ bù lu bù loa lên cho tao. Tao có ông anh dân giang hồ, lúc có con rồi mày kiểu gì chả được ông Hoàng cho tiền. Lấy tiền đó thuê dân giang hồ bảo vệ, bà Hà làm gì dám đụng đến? Tao nói thật nhé, làm bà còn sướng hơn làm mợ ấy, lúc ấy cô Bích mà dám bắt nạt mày cứ vả [hết] mẹ đi cho tao. Lũ con Tú con Hồng cứ phải gọi một câu bà Giang. Oai vãi lúa ra. Đằng nào cũng đẻ, đẻ với anh Tình nó đã khác đẻ với ông Hoàng rồi. Con mày là cô chiêu cậu ấm của Hoàng Hà, sau đi học thì học trường quốc tế, nghĩ thôi đã thấy cuộc đời nó sướng. Mơ mộng gì với cậu Nhân nhu nhược ấy, nghe đâu cậu ta cũng chẳng có gì trong tay đâu, mày mà có ý cặp ông Hoàng thì làm sớm đi không đợi ông lập di chúc xong xuôi thì lúc ấy khó ra.
- Nhưng... tao thấy ông Hoàng có vẻ yêu, mà cũng chẳng biết phải yêu hay sợ bà Hà nhưng tao sợ khó mà ông ấy đã cho tao cơ hội.
- Úi giờ bạn tao ơi. Trên đời này làm quái gì có tình yêu nào bền vững hết, chỉ có những con tiểu tam chưa đủ nỗ lực mày hiểu chưa? Mày trẻ hơn bà Hà, xinh đẹp hơn, đàn ông bao nhiêu tuổi vẫn thích đàn bà mười chín đôi mươi.
- Kể ra thì mày nói cũng đúng, có điều giờ tao lại lo... gia đình ông Hoàng coi trọng con trai lắm, nếu tao có chửa với ông Hoàng là con trai thì không sao, chẳng mày là con gái người ta ép tao bỏ giống như ép mợ Diệp bỏ thì sao?
- Là do ông ý chưa có cháu trai nên mong có cháu trai thôi, chứ còn ông ấy có con trai rồi

thì giờ có con trai hay con gái mà chẳng mừng. Vả lại... muốn có con trai thì dễ mà... có tiền thì con gì chẳng có. Bỏ tiền ra nhờ bác sĩ canh trứng cho, không thì... sau này tráo đổi...

- Mà nghĩ qua được mặt nhà họ Hồ à mà tráo đổi?

- Qua được hay không còn tùy vào bản lĩnh của mày. Nhưng mày làm ông Hoàng say mê thì mày có đẻ con gái ông ấy vẫn cung. Tao nói thế thôi mày quyết định sao thì quyết. Tao tiếc cho mày, xinh đẹp thế này phải là hồng nhan bạc tử, chứ sống cuộc sống tầm thường thì chả xứng tí nào. Còn hai ba tháng nữa cậu Vũ cưới. Bà Hà kiểu gì đợt này chả bận bịu, cơ hội của mày là ở đây đấy.

Cũng không biết cuộc nói chuyện của con Thanh với con Giang còn kéo dài bao lâu chỉ biết trên đường về nhà con Giang có qua hiệu thuốc để mua thuốc, nhưng thuốc gì thì chỉ có nó với ông chủ quán thuốc biết mà thôi. Quỳnh đặt điện thoại xuống, tắt đoạn ghi âm. Đột nhiên đầu cô như loé lên một tia sáng, lời con Thanh khiến cô như bừng tỉnh, gọi điện cho anh Phan. Cô muốn tìm hiểu về lão bác sĩ đã xét nghiệm NIPT cho Diệp. Trong lòng cô luôn có linh cảm rằng lão ta có nhúng tay vào kết quả xét nghiệm ấy, biết đâu đứa bé trong bụng Diệp là con trai. Mặc dù đối với cô thì trai gái chẳng có gì quan trọng, nhưng nếu đứa bé ấy là con trai sẽ khiến cho người nhà họ Hồ phải có chút áy náy khi tước bỏ đi mạng sống của cháu đích tôn. Con của con Hiền suy cho cùng vẫn là đứa con ngoài giá thú, cùng là con trai thì địa vị của con chính thất vẫn cao hơn không phải sao? Cứ từ từ từng bước một, cô sẽ khiến nội bộ lục đục mà chém giết nhau. Anh Phan hỏi lại cô:

- Nhưng nếu đứa bé ấy thật sự là con gái thì sao?

- Là con gái cũng không sao, nhưng anh sẽ có cách biến nó thành trai được mà đúng không? Làm thế nào thì làm, giới tính ra sao cũng không quan trọng, điều quan trọng phải khiến cả nhà họ Hồ tin rằng đó là cháu trai.

- Vâng! Tôi hiểu.

- Anh giúp tôi tiếp cận con Hồng càng sớm càng tốt, moi móc được thông tin từ nó là đầy đủ nhất.

- Vâng, cô yên tâm tôi đang tìm hiểu về thân thế gã đàn ông là người yêu con Hồng. Kiểu gì cũng nắm được thóp con này.

Khi anh Phan ở dưới khu vực biệt phủ gấp rút điều tra thì Quỳnh trở lại Hà Nội chuẩn bị cho đám cưới, ở dưới biệt phủ cũng có kẻ gấp rút cho kế hoạch lên làm bà hai của mình, ngoài mua thuốc kích dục còn mua thêm không biết bao nhiêu là quần áo ngủ sexy. Cái trời hè nóng nực này, nó lại chọn thêm cho mình mấy bộ cánh mỏng tanh để lộ cả bầu ngực phập phồng đi đi lại lại trước mặt ông Hoàng. Tất nhiên con Giang cũng là dạng khôn lỏi, nó chẳng dại gì để bà Hà nhìn thấy, bà ta nhìn thấy kiểu gì cũng đập cho nó một trận. Thế nên chỉ lúc nào ông Hoàng ở nhà một mình nó mới vội vã về thay quần áo nhưng bên tay vẫn cầm theo cái áo chống nắng cỡ lớn bà Hà về còn chạy vào nhà vệ sinh mặc cho kịp. Ông Hoàng dạo này giao lại việc cho cậu Nhân để lo đám cưới cho cậu Vũ nên thời giờ ở nhà càng nhiều. Mỗi lần ông xem ti vi là con Giang lại kéo cúc áo sâu xuống bên dưới đứng trước

mặt ông giả vờ lau nhà. Có lúc ông ra giếng rửa mặt thì nó tranh thủ kéo chân vay cao lên để lộ cả mảng đùi trắng muốt mà rửa bát chén. Cứ thế, mỗi ngày độ hở hang của con Giang càng bạo khiến một người đàn ông phong độ như ông Hoàng bắt đầu dần mất kiểm soát và chú ý đến nó. Sao mà không chú ý cho được, con Giang có bộ nầm siêu ngon, tính ra trừ việc nó thất học thì nhan sắc nó cũng không phải dạng vừa. Ông Hoàng là loại trắng hoa nhưng đây tiền, cuộc đời ông gặp nhiều loại gái đu bám mình rồi nhưng kiểu rau quế sạch như con Giang thì ông cũng ít được đụng vào. Kể ra chiêu trò của con Thanh có tác dụng thật nha, mấy lần thấy ông Hoàng nhìn lên bầu ngực căng tròn của mình mà con Giang cũng nóng hết cả người. Khát khao xác thịt là khát khao nguyên thủy nhất của con người, ở cái độ tuổi mơn mớn này con Giang cũng thêm khát những chuyện như vậy. Nom càng nhìn nó lại càng ưng mắt người đàn ông phong độ, đẹp trai như ông Hoàng. Ông có hơi lớn tuổi nhưng so với anh Tình còn ngon chán, dạo này hở bạo, thi thoảng nó còn được ông vớt cho vài đồng polyme nói là bo cho nó. Thế nhưng nó đâu ngốc, ánh mắt thêm khát của ông Hoàng ngày càng rõ. Có điều nó cũng phải từ từ, đợi ông thêm không chịu nổi nó mới cho ông được. Rồi sau ông không dứt ra được nó tha hồ mà moi móc tiền. Nó chẳng tính đâu xa, đợi vài ba ngày nữa, sang chủ nhật tuần sau bà Hà về quê giỗ đàng ngoài, cậu Nhân cuối tuần cũng đi Đà Nẵng công tác, cô Bích thì ở hẳn bên nhà chồng rồi nó pha cho ông Hoàng chút thuốc rồi vào phòng massage cho ông, lúc đấy ông có mà đứ đừ. Con Thanh nói đúng, trên đời này làm quái gì có tình yêu nào bền vững, chỉ có những con tiểu tam không đủ nỗ lực, mà nó chắc chắn nó có thừa nỗ lực. Con Thanh còn nói nó sẽ canh chừng giúp con Giang, nhất định nó sẽ giúp con Giang có cơ hội đổi đời. Tất nhiên con Giang làm sao biết phía sau con Thanh là một ekip hùng hậu, con Giang có muốn ngủ với ông Hoàng một ngày một đêm cũng được nói chi là vài tiếng ngắn ngủi.

Về phần đám cưới, chú Đông đã sắp xếp mọi việc, sau khi cưới xong Quỳnh vẫn sẽ sáng tối đi từ dưới tỉnh lên Hà Nội để đi làm. Giờ có đường cao tốc, đi từ biệt phủ lên đến công ty cũng chỉ hơn tiếng. Cô biết Vũ là chồng sắp cưới của mình rồi nên đâm ra lại nhàn rồi. Nếu đó là người khác cô còn mất công tìm hiểu, là Vũ thì đỡ mất đôi công. Cô tự an ủi mình như vậy, thời gian ấy cô để tìm hiểu về phong tục tập quán ngoài Bắc cho bận rộn hơn, vả lại đám cưới xong có kịch hay mà xem thì vui phải biết. Tất nhiên cô chẳng dại gì mà sắp xếp kịch hay ấy đúng vào đám cưới, phải là sau đám cưới mới vui!